

ČERNÝ LED

BECCA
FITZPATRICKOVÁ

ČERNÝ LED

BECCA
FITZPATRICKOVÁ

Original title: *Black Ice*

Text copyright © 2014 by Becca Ajoy Fitzpatrick

All rights reserved, including the right of reproduction
in whole or in part in any form

Tato kniha je fikce. Všechny odkazy na historické události, skutečné lidi nebo skutečná místa jsou použity fiktivně. Další jména, postavy, místa a události jsou výsledkem autorčiny představivosti a jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, žijícími či nežijícími, je čistě náhodná.

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o., Žirovnická 3124, 106 00 Praha 10,
v Praze roku MMXV jako svou 4425. publikaci

Z anglického originálu *Black Ice* přeložila Martina Šímová

Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sazba Martin Mráz

Tisk Finidr, s.r.o.

TS 14. První vydání

ISBN 978-80-252-3308-5

EGMONT
Publishing

DUBEN

Zrezivělý pick-up se s rachocením zastavil. Lauren Huntsmanová narazila hlavou do okénka na straně spolujezdce a s trhnutím se probudila. Zmohla se na několik mdlých zamrknání. Její mysl byla plná dojmů, roztráštěných úlomků, které by možná dávaly smysl, kdyby se jí povedlo seskládat je dohromady. Okno vedoucí k dřívějším událostem té noci. Právě teď leželo rozbité na tisíc kusů uvnitř její bolavé hlavy.

Vzpomínala si na nelibozvučnou venkovskou hudbu, pronikavý smích a záznam klíčových momentů z NBA, které vysílali na stropních televizích. Matné osvětlení. Police s tucty skleněných lahví, zářivě zelených, jantarových a černých. Černých.

Řekla si o drink právě z té láhve, protože po něm byla příjemně opilá. Pevná ruka jí dolila skleničku, kterou do sebe okamžitě obrátila.

„Ještě jednu,“ zachraptěla a udeřila prázdnou sklenicí o bar.

Vzpomínala si, jak se při pomalém tanci kolébala kovbojovi v náručí. Vzala mu jeho klobouk, protože jí slušel víc. Černý stetson se hodil k jejím černým šatečkám, černému pití a mizerné černočerné náladě. Ta jí naštěstí dlouho nevydržela. Bylo těžké kabonit se v tak okouzlujícím doupěti, jakým tenhle bar zaručeně byl – hotový klenot mezi nafrněnými nóbl podniky Jackson Hole ve Wyomingu, kde měli všichni nosánky nahoru a kde byla zrovna na prázdninách se svou rodinou. Podařilo se jí zmizet a bylo jasné, že tady ji rodiče nikdy nenajdou. Ta myšlenka byla jako zářivé světlo na obzoru. Za chvíli bude tak opilá, že si ani nevzpomene na to, jak vypadali. Jejich zamračené odsuzující tváře se jí v mysli pomalu rozpíjely jako mokrá barva na plátně.

Malba. Barva. Umění. Pokusila se uprchnout do světa pocákaných džínsů, ušpiněných prstů a duševního osvětlení, ale strhli ji zpátky a její snahy utnuli jednou provždy. Nechtěli mít v rodině volnomyšlenkářského umělce. Toužili po dceři s diplomem ze Stanfordu.

Kéž by ji pouze milovali. Pak by nenosila upnuté levné šaty, které doháněly její matku k záchvatům zuřivosti, nevrhala by se vášnivě do podniků, které urážely otcovu sebestřednost a upjatou aristokratickou morálku.

Skoro si přála, aby tu její matka byla a viděla ji tančit, viděla, jak klouže kovbojovi po stehně. Jak se k němu tiskne, tančí s ním tělo na tělo. Jak mu do ucha šeptá ty nejspinavější věci, které jí přijdou na mysl. Tanec přerušili jen tehdy, když odešel k baru, aby jí koupil další drink. Přísahala by, že chutnal ji-

nak než ty předchozí. Ale možná byla příliš opilá a tu trpkou chuť si jenom představila. Lauren váhala jen chvíli. Jestliže šlo o něco, s čím by její matka nesouhlasila, odpověď byla jasná.

Dveře na straně spolujezdce se otevřely a Laurenino vidění se ustálilo natolik, že se jí povedlo zaostřit pohled na kovboje. Poprvé si všimla jeho křivého nosu, nejspíš šlo o památku na hospodskou rvačku. Očividně byl horká hlava, což by za normálních okolností způsobilo, že by ho chtěla o to víc. Teď si však kupodivu uvědomila, že touží po muži, který by se dokázal ovládat a nepropadal dětinským výbuchům hněvu. Její matka by řekla něco podobně civilizovaného. Lauren se v duchu fackovala a svůj otravně rozumný přístup přičetla únavě. Potřebovala se vyspat. Okamžitě. Kovboj jí sundal klobouk a posadil si ho zpátky na své nakrátko ostříhané, rozčuchané blond vlasy.

„Co jsem našla, to je moje,“ chtělo se jí zaprotestovat, ale ústa měla jako ze dřeva.

Zvedl ji ze sedačky a přehodil si ji přes rameno. Šaty se jí vyhrnuly, ale nedokázala přimět ruce, aby je stáhly zpátky. Její hlava byla těžká a křehká jako jedna z matčiných křišťálových váz. Hned poté z ní tíha jako zázrakem spadla; bylo jí, jako by se její mysl oddělila od zbytku těla. Nedokázala si vzpomenout, jak se sem dostala. Přijeli pick-upem? Dívala se dolů na podrážky kovbojových bot, které zanechávaly stopy v blátivém sněhu. S každým jeho krokem nadskočila a zvedl se jí žaludek. V nose jí štípal ostře chladný vzduch smíšený s vůní borovic. Houpačka na verandě vydávala slabé skřípavé zvuky, ozývalo se tiché cin-

kání, jak se vítr opíral do jejích řetězů. Hudba ve tmě. Lauren si nad tím zvukem roztřeseně povzdychla, naháněl jí husí kůži.

Slyšela, jak kovboj odemkl dveře. Pokusila se udržet oční víčka otevřená dostatečně dlouho na to, aby získala nějakou představu, kde se nachází. Ráno bude muset zavolat svému bratrovi, aby ji přijel vyzvednout. Tedy v případě, že mu bude schopná popsat cestu, pomyslela si ironicky. Bratr ji doveze zpátky do chaty; sice jí vynadá za její lehkomyšlnost a sebezničující chování, ale přijede. Jako vždycky.

Kovboj ji postavil na nohy a chytil ji kolem ramen, aby nepadla. Lauren se netečně rozhlédla kolem. Srub. Vzal ji do dřevěného srubu. V místnosti byl venkovský nábytek z borovicového dřeva, takový, který se hodil jedině do roubenky. Otevřené dveře na protější straně vedly do malé komory s umělohmotnými policemi na stěnách. Komora byla prázdná, až na podivnou dlouhou tyč vedoucí od podlahy ke stropu a videokameru, která byla upevněná na trojnožce a nastavená směrem k tyči. Navzdory mlžnému oparu, který ji halil, se Lauren zmocnil strach. Musí se odtud dostat. Schyluje se k něčemu nepěknému. Její nohy se však odmítaly pohnout.

Kovboj ji opřel o tyč. Jakmile ji pustil, svezla se bezvládně na podlahu. Zvrtly se pod ní kotníky a její špičaté podpatky se podlomily. Byla příliš opilá na to, aby se vyhrabala zpátky na nohy. Mysl jí divoce vířila a Lauren zběsile mrkala ve snaze najít dveře z komory. Čím víc se snažila soustředit, tím víc se s ní místnost točila. Zvedl se jí žaludek. Rychle se naklonila na stranu, aby si nepozvracela šaty.

„Tohle jsi nechala v baru,“ řekl kovboj a na hlavu jí položil baseballovou čapku Cardinals. Čepici dostala jako dárek od bratra, když ji před několika týdny přijali na Stanford. K její koupi ho pravděpodobně navedli rodiče. Dárek dorazil podezřele brzo poté, co oznámila, že na Stanford nenastoupí – ani na jinou vysokou školu. Její otec zrudl takovým způsobem, že jenom čekala, kdy mu z uší po vzoru komiksových postav začne stoupat pára.

Kovboj jí sundal zlatý řetízek, který jí visel kolem krku; zdrsnělými klouby prstů se přitom dotkl její tváře.

„Má to cenu?“ zeptal se jí a se zájmem si prohlížel přívěsek ve tvaru srdce.

„Moje,“ řekla najednou odbojně. Svůj smrdutý klobouk si mohl klidně nechat, ale ten přívěsek patřil jí. Rodiče jí ho věnovali při příležitosti jejího prvního sólového baletního vystoupení před dvanácti lety. Bylo to poprvé a naposledy, kdy souhlasili s něčím, co dělala. Šperk jí připomínal, že někde hluboko uvnitř ji museli milovat. Kromě baletu bylo její dětství řízeno, tlačeno a utvářeno k jejich obrazu.

Před dvěma lety, když jí bylo šestnáct, se k životu s neuvěřitelnou silou probírala její vize. Umění, divadlo, nezávislá hudba, improvizovaný moderní tanec, manifestace po boku politických aktivistů a intelektuálů (nikoliv odpadlíků!), kteří odešli ze školy, aby se dali na cestu alternativního vzdělávání, přítel s úžasně rozervanou myslí, co kouřil trávu a psal poezii na kostelní zdi, lavičky v parku, auta a její vlastní hladovějící duše.

Rodiče dali svou nelibost s jejím novým životním stylem jasně najevo. Odpověděli na něj večerkami a pravidly, začali ji ještě více omezovat, vymáčkli z ní život. Nevěděla, jak jinak s nimi bojovat než pomocí vzdoru. Když nechala baletu, plakala za zavřenými dveřmi, ale musela jim to vrátit. Nechtěla, aby si mohli vybírat, které kousky z ní budou milovat. Buď bude jejich bezpodmínečně, anebo ji nadobro ztratí. Tak zněla dohoda. V osmnácti bylo její odhodlání ocelově pevné.

„Moje,“ zopakovala. To jediné slovo ji stálo veškeré soustředění, kterého byla v té chvíli schopná. Musela přívěsek získat zpátky a musela se odsud dostat. To věděla. Do jejího těla se však vkradl podivný pocit; bylo jí, jako by věci sledovala zvenčí a bez emocí.

Kovboj řetízek pověsil na kliku u dveří. Když si uvolnil ruce, kolem zápěstí jí omotal drsný provaz. Zatahal za uzel a Lauren sebou bolestí škubla. Tohle jí přece neudělá, pomyslela si jaksi nezuřatě. Souhlasila, že s ním půjde, ale na něčem takovém se nedomluvili.

„Nech jít mě,“ zamumlala; byla to ufnukaná, nepřesvědčivá prosba, ze které jí ponížením zahořely tváře. Rodnou řeč milovala, vstřebávala do sebe každé slovo, krásné a jasné, pečlivě zvolené, posilující; ráda by teď taková slova vytáhla z kapsy, ale když pro ně sáhla, našla jen přetrženou nit, zející díru. V její popletené hlavě po těch mocných slovech nebylo ani památky. Marně trhla rameny dopředu. Přivázal ji k tyči. Jak teď dostane zpátky přívěsek? Z pomyslení, že by o něj mohla přijít, v ní začala klíčit panika. Kdyby tak její bratr zavolał zpátky. Nechala

mu zprávu o tom, že jde večer pít. Takový test. Zkoušela ho neustále, skoro každý víkend – ale tohle bylo poprvé, co na její zavolání nereagoval. Chtěla vědět, že mu na ní záleží natolik, aby jí zabránil udělat něco hloupého. Je možné, že konečně hodil flintu do žita?

Kovboj byl na odchodu. Když si ve dveřích nasazoval černý stetson, oči mu samolibě a chtivě svítily. Lauren si uvědomila, jak strašnou chybu udělala. Ani se mu nelíbila. Měl v plánu ji vydírat kompromitujícími fotografiemi? Proto tu byla ta kamera? Určitě věděl, že její rodiče za ně zaplatí cokoliv.

„Mám pro tebe vzadu v nářadovně schovaný malý překvapení,“ protáhl. „Nikam nechoď, jasný?“

Její dech se zrychlil, stal se trhaným. Chtěla mu říct, co si o jeho překvapení myslí. Ale její víčka klesala níž a níž, a otevřít je ji pokaždé stálo větší úsilí. Dala se do pláče. Opilá nebyla poprvé, ale tohle bylo jiné. Dal jí nějakou drogu. Určitě jí něco hodil do pití. Proto byla tak vyčerpaná, proto se stěžít dokázala pohnout. Začala třít provaz o tyč. Nebo se o to alespoň snažila. Celé její tělo se propadalo do hlubokého spánku. Musela s tím bojovat. Jakmile se vrátí, stane se něco hrozného. Musela mu to rozmluvit.

Jeho temná silueta se ve dveřích objevila mnohem dřív, než čekala. Světla v hlavní místnosti ho ozařovala zezadu, takže na podlahu komory vrhal stín dvakrát tak dlouhý, než byl sám. Klobouk už neměl a zdál se jí větší, než si pamatovala. Na to se ale nesoustředila. Oči měla upřené na jeho ruce. Měl v nich další provaz, se kterým teď škubl, aby se ujistil, že vydrží. Došel

k ní a třesoucíma se rukama jí ho omotal kolem hrdla. Stoupl si za ní a provazem jí krk přitáhl k tyči. Hlavou jí projel záblesk. Utáhl ho moc pevně. Instinktivně věděla, že je nervózní a vzrušený. Třásl se nedočkavostí. Slyšela, jak se jeho trhaný dech zrychlil, a nebylo to námahou. Adrenalin. Žaludek se jí sevřel děsem. Líbilo se mu to. Uši jí naplnil cizí bublavý hluk; s hrůzou si uvědomila, že je to její hlas. Ten zvuk ho očividně vyděsil – zaklel a ještě víc provaz utáhl. Uvnitř křičela a křičela. Křičela, jak tlak na jejím hrdle vzrůstal a hnal ji do náručí smrti. Nestál o fotky. Chtěl ji zabít.

Nehodlala dovolit, aby tohle odporné místo byla její poslední vzpomínka. Zavřela oči a odešla do temnoty.

O ROK POZDĚJI

KAPITOLA JEDNA

Pokud zemřu, tak rozhodně ne na podchlazení.

Tohle rozhodnutí jsem učinila ve chvíli, kdy jsem cpala péřový spací pytel do kufru svého Wrangleru a upevňovala ho popruhy společně s pěti sportovními taškami plnými vybavení, flísových a vlněných dek, hedvábných vložek do spacáku, ohřívačů prstů a karimatek. Když jsem se ujistila, že mi během tříhodinové cesty na Letovisko nic neuletí, zavřela jsem kufr a otřela si ruce do šortek.

Můj telefon se rozječel. Rod Stewart si pobrukoval písničku „*If you want my body*“, a já hned neodpověděla, abych se dostala k místu, kde zpívá „a myslíš, že jsem sexy“ a mohla si to dát spolu s ním. Na druhé straně ulice paní Pritchardová zabouchla okno obývacího pokoje. Vážně. Nemohla jsem přece dopustit, aby tak dokonalé vyzvánění přišlo nazmar.

„Ahoj kočko,“ řekla Korbie a praskla do telefonu bublinu. „Všechno podle plánu? Kde vězíš?“

„Je tu malý háček. Nemám v džípu dost místa,“ dramaticky jsem si povzdechla. Korbie a já jsme byly nejlepší kamarádky, co byl svět světem, ale chovaly jsme se k sobě spíš jako sestry. Škádlení patřilo k věci. „Podařilo se mi sem nacpat spacáky a vybavení, ale budeme muset vyhodit jednu z tašek: tu námořnickou s růžovými popruhy.“

„Necháš tady moji tašku a s mýma prachama se můžeš rozloučit.“

„Mělo mi být jasné, že se to budeš snažit uhrát na peníze.“

„Když něco máš, blýskni se s tím. Tak jako tak, měla bys vinit všechny lidi, co se rozvádějí a najmou si moji mámu. Kdyby si prostě dokázali dát pusy a usmířit se, byla by bez práce i bez peněz.“

„A ty by ses musela přestěhovat. Podle mého je rozvod páráda.“

Korbie se pobaveně zahihňala. „Právě jsem volala Medvědovi. Ještě ani nezačal balit, ale přísahal, že bude v Letovisku před setměním.“

Letovisko byla malebná luxusní chata – majetek Korbiiny rodiny – která stála uprostřed národního parku Grand Teton a pro následující týden měla být naším jediným spojením s civilizací.

„Řekla jsem mu, že jestli to nestihne a já budu muset vyhánět netopyry z okapů, může počítat s tím, že se jarní prázdniny ponesou ve znamení cudnosti a ctnosti,“ dodala Korbie.

„Pořád nemůžu uvěřit tomu, že ti rodiče dovolí strávit prázdniny s tvým klukem.“